

В празната историческа ниша неизбежно се наместват лъжата и клеветата

С ДЯНКО МАРКОВ разговаря ВАСИЛ СТАНИЛОВ

http://www.budnaera.com/2009-02/2009-05-29_08.html

Господин Марков, как оценявате днешната наша политическа действителност?

- Най-силният негативен политически момент днес е продължаващото було над 65-годишния ни период. Истината е забулена или подложена на деформация, лъжа и клевета. В сила е формулата, датираща повече от две хиляди години на тогавашното римско общество, започваща с: *Vae vitctis...* (Горко на победения, чиято история я пише победителят). Така днес отново, включително и по националните телевизионни екрани, се сипят хвалебствия за рушителите на българската държава – комунистите, които по заповед на московските си господари обявиха на 24 юни 1944 г. война на своята българска държава. Като гавра над истината се поднася лъжливата и клеветническа версия за “Черните ангели”, които били разстреляли като “враг на народа” достойния български генерал и държавник Христо Луков.

И това се поднася по Българската национална телевизия вечерта преди датата на разстрела му (13 февруари 1943 г.). Затуй съм готов да свидетелствам за тази епоха на всяка трибуна с благодарност към хората, които ми я предоставят.

- Откъде предлагате да започнем?

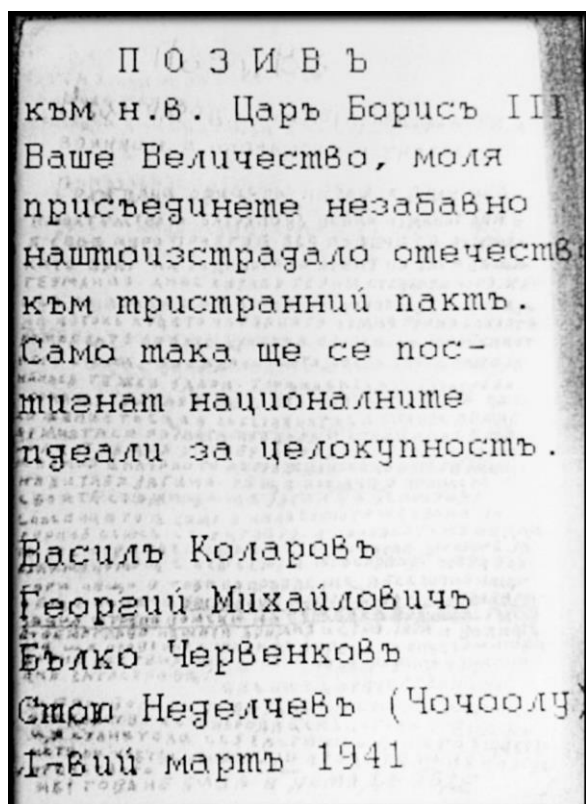
- Соболевата акция се състоя в периода, предшестваш влизането на България в Тристранния пакт - началото на ноември 1940 г., и не беше особено силно отразена в пресата. Но трябва да я съпоставим с последния опит от страна на Съветска Русия да вземе съгласието на Германия за настаняване у нас на техни военни бази. Тя беше вече турила ръка върху балтийските държави, подготвяше завземането на Финландия, но тъй като Финландия се опъна, ѝ обяви война. Молотов отиде в Берлин на среща с Хитлер. На тая среща съветската политическа и военна стратегия имаше за задача да получи одобрението на Хитлер за бази в България, което значеше същото, което стана с балтийските държави - слагане ръка на територията ни и открито насочване към Средиземно море.

Соболевата акция не намери особено място в пресата, но тя горещо се подкрепяше от комунистическите среди, за да повлияе на българската общественост. Тогава все пак имаше българска общественост, макар че партиите бяха забранени. Соболев казал, че България ще получи излаз на Бяло море, Източна Тракия, въобще ще бъдат осъществени целите на нашата възрожденска традиция и усилията за обединение на нацията ни. На руснаците нищо не им струваше да обещават неща, които не са техни. Но нашите отхвърлиха всякакво споразумение със съветската страна. По това време Молотов в Берлин поставя на Хитлер въпроса да получи съгласието на Германия за тези стремежи, които Соболев беше представил на българското правителство и на държавния глава, защото не беше тайна, че основната

външна, а и военна политика на България, се ръководи от царя на българите. Молотов представя исканията им, но Хитлер се противопоставя, на което Молотов основателно възразява: “Вие стъпихте в Румъния, дайте ни възможност ние да стъпим в България. Ако е въпросът за влизане в Тристранния пакт, и ние ще влезем в него. Искаме да излезем на свободно море. И заради туй дайте ни картбланш в България - няма да извършваме насилия, няма да правим комунизъм...” Такава беше и след 9 септември тезата на окупационната армия на Съветите. Хитлер отговаря: “Извинявайте, г-н Молотов, обаче нас ни поканиха в Румъния самите румънци, управляващи страната. За да имат спокойствие и сигурност като държава, те поискаха нашето присъствие и се присъединиха към Тристранния пакт. Вас, българите, канили ли са ви?”

Молотов казва: “Не са ни поканили”. “Щом не са, нека ги оставим хората сами да решат, те не трябва да бъдат насилвани.”

С очите си съм видял нещо, което не може да бъде оспорено. В агитационните публикации, които се пускаха – позивът на РМС, младежката организация на комунистическата партия, съдържаха три изречения, последното от които не мога да възпроизведа. Но първите две са забити в съзнанието ми и свидетелствам под клетва за тях.

Първото “Искаме съюз със СССР!” – това беше основното настояване на Соболев при неговото посещение в България. Второто, обаче, което сигурно ще изненада много от вас, е: “Искаме съюз с героична и социално-прогресивна Германия!”

И тогава Тодор Павлов излезе с брошурата “Против объркването на понятията”, с която се противопостави на това увлечение. Много естествено увлечение на страна, която наскоро беше преживяла катастрофа, беше победена във война, в която беше заложила националното си бъдеще. Така че от тази гледна точка съвсем естествено беше да се погледне положително от широките български обществени среди – и отляво, и отдясно – на споразумението между Германия и Съветския съюз за дружески отношения, за неучастие едни срещу други, за приятелство и

общосъюзни отношения.

- Как се развиха събитията след това?

- Настойчивото искане на Молотов довежда германския диктатор до убеждението, че война със СССР е неизбежна и дава заповед “Планът Барбароса” да влезе в действие. Този план не включва война нито с Гърция, нито с Югославия. Натискът върху България за влизане в Тристранния пакт поради това е сдържан. Страната ни запазва своята неутрална позиция спрямо воюващите. За което е поздравена от страна на Швеция и дори от краля на

Великобритания. Авантюрата на Мусолини – военната акция срещу Гърция, изменя коренно обстановката на Балканите. За успеха на тази “акция” Мусолини смята, че България, ръководена от цар Борис III, ще се присъедини, за да си възвърне Беломорието. Но царят на българите отказва. Гърците снемат от укрепената линия “Метаксас” своите дивизии и нанасят съкрушително поражение на италианците. Хитлер е крайно недоволен от случилото се, защото то налага на Германия непредвидено да предприеме военни действия срещу Гърция. Естествено, за гигантската акция на изток Германия не може да търпи възникналата заплаха от югоизток. Военната акция срещу Гърция става неизбежна. Но това налага минаване през българска територия. Пред нашето правителство стои алтернативата: присъединяване на страната ни към Тристранния пакт, съдействие на германската армия при преминаването ѝ през България. Или военно противопоставяне срещу Германия по време на най-голямото ѝ военно могъщество. В най-добрия случай – насилствена окупация на България с всички тежки последици от подобно решение. Българското правителство избира приятелството. Спестена бе кръвта на народни синове, за което военните и държавните ръководители на държавата след 9 септември 1944 г. платиха със своята кръв.

-Ти засягаш едно от главните неща в книгата, която ще издадем...

- Това е завършекът на моя живот. По редица съвпадения на благоприятни обстоятелства мога да свидетелствам за тази епоха повече от мнозина, които са живи. Защото тези, които си отидоха, за съжаление много от тях, и можеха да свидетелстват, не оставиха след себе си сведения или бяха погубени. Това на първо място са хората, които съм нарекъл в публикацията “Великолепната петорка”. Петима артилерийски офицери от времето на Първата световна война, особено отличили се в сраженията, водени от нашата войска, изпратени на Западния фронт, за да си вземат поуки. Снимката, която имам на разположение, ще бъде едно от нещата към словесното изложение. На тази снимка са петима офицери, току-що наградени с Железния кръст за храброст – германското отличие, ген. Христо Луков, ген. Никола Михов - генерали по времето на Втората световна война, Първан Драганов, Иван Багрянов и братът на моята майка - д-р Дечко Караджов.

Тези хора са свързани в тясна приятелска дружба и са удостоени с изключително доверие от страна на Двореца. Единственият, спрямо когото Дворецът е снел доверието си и дори го уволни преждевременно, беше министърът на войната 1936-1937 г. до януари 1938 г. – ген. Христо Луков. За сведение генерал Луков беше човекът, който, поемайки върховното ръководство като министър на отбраната /тогава се казваше министър на войната/, на свой риск и отговорност в нарушение на ограниченията на диктата от Ньой преустрои българската войска на съвременния принцип на дивизионно-полкова структура. Това първо. И второ, той успя, скрито от шпионските погледи, в разстояние на няколко месеца да превъоръжи с модерно оръжие всички родове войски и да възстанови силата на българската войска, което бе показано по блестящ начин през ранното лято на 1937 г. на маневрите в зоната на старите български престолнини Плиска, Преслав. Това именно видяха и западните сили, представени със своите военни аташета, и комшиите, които дебнеха и със своя Балкански съюз смятаха, че са оковали безпомощна България во веки веков. Видяха, че има армия, с която всеки ще трябва да се съобразява - българското поредно военно чудо!

- Генерал Луков е патриот, подготвя България във военно отношение, пренебрегва разпоредбите на Ньойския договор. Обаче Дворецът го отстранява. Няма ли някакво противоречие в това?

- Да, има противоречие в действията спрямо личността на генерал Луков, който несъмнено бе родолюбец. Но над българския цар упражняваха влияние среди, представени от безотговорни хора - дъновисти, масони и т.н. Не искам да зясягам никого, но очевидно зад скъсването на отношенията между генерал Луков и царя интригата е играла голяма роля. Генералът е поканен от царя на аудиенция – януари 1938 г. – той знае, че срещата ще бъде нелицеприятна и предварително е написал оставката си. На вратата на двореца – лично свидетелство на Луков пред баща ми – царят го посреща със стиснати и издигнати в юмруци ръце над главата си. “Ти мене ще ме засенчваш!”. Луков отвръща: “Ще Ви отговоря, Ваше величество, ако се успокоите”. Но царят не се успокоява, Луков изважда оставката си, поставя я на бюрото, отдава чест и безмълвно напуска Двореца. Това е последната им среща.

- Стигахме до много важен момент – Цар Борис в навечерието на драматичните събития на фронтовете, когато той преценява, че България трябва да излезе от Тристранния пакт.

- Най-напред ще кажа нещо, на кое съм очевидец. Това е погребението на ген. Луков в църквата на Военното на Н.В. училище. Всъщност това е последната им среща - в църквата пред ковчега на простреляния генерал. Легионерите бяха направили грандиозен шпалир по цялата Алея на победите, гъст шпалир с вдигнати ръце, с който легионерски поздрав изпратиха своя главен водач. Ние бяхме блокирани в класните стаи на Военното училище. Аз бях дневален точно в тоя час, в който свърши опелото, и те се изтеглиха с шествието. Прозорецът гледаше към плаца между църквата и централната сграда. Царят остана с Богдан Филев и стояха като мумии един до друг и разговаряха повече от час и половина. За мене това беше една нужда на царя с предан нему и близък човек да сподели това, което го вълнува в този момент. Защото той не е можел да избегне историческата съпоставка между ролята на баща му за гибелта на Стамболов, когато Фердинанд заповядва да бъде изключена възможността Стамболов да замине за чужбина и с това го предава на убийците му, които го съсичат в центъра на София. По същия начин царят е разпоредил чрез Богдан Филев и министъра на вътрешните работи на никаква цена да не се позволява Луков да замине за Германия. Очевидно той е бил шантажиран от злословници, които са казали: “Луков се готви да направи преврат, да си отмъсти и да прати армията на Източния фронт”. И той казва: “На никаква цена!” Но по-късно разбира, че това не е истина. И още нещо. Когато царят се прибира в Двореца, само половин час след това в кабинета на д-р Пастухов /д-р Пастухов е млад кардиолог, специализирал в Германия, син на историка Иван Пастухов, който пък е бил приятел на баща ми от социалдемократическите времена и на двамата/ връхлита разтревожен интендантът на Двореца и съобщава: “Оставяйте инструментите и всички веднага в Двореца. Царят получи сърдечна криза.” Той получава сърдечната криза след опелото на ген. Луков. Следващата сърдечна криза шест месеца по-късно при свършено други обстоятелства ще отнесе царя в небитието. Поразително е, че няколко месеца след убийството на генерал Луков, осъзнал необходимостта да изведе страната от ангажимента към Тристранния пакт, българският цар приема смел план, аналогичен на генералския. Давам хронологията по дати. На 1 август армада от четиримоторни летящи крепости,

най-напред в Северозападна България, пресичат и отиват да разрушат петролните рафинерии край Пловдив. На връщане те търсят най-прекия път, защото изпитат от Бенгази, Либия, където са имали разработен макет на всички сгради и са правили репетиции, за да знаят кой каква цел ще удари. И резултатът – унищожени са 80% от всички рафинерии в Пловдив. Предстои глад за течно гориво. Но така или иначе от тях са се върнали нищожен брой, които са кацнали на турска територия. Нашите свалят 4-5 самолета. На 7-ми царят приема победителите, водени от военния министър ген. Михов, и ги награждава с Орден за храброст. Това са поручик Марин Петров. Осъден от т. нар. народен съд, екзекутиран, поручик Стоян Стоянов и подпоручик Петър Бочев. Многозначителни са думите, които произнася царят: “Отличавайки ви за вашия героизъм и саможертва в битката за небето над България, изказвам надеждата, че това ще бъдат първите и последни ордени за храброст, които раздавам в тази война.”

- Как тълкуваш тази мисъл на царя?

- Два дена след това той заповядва на своя предан по това време военен министър от петорката ген. Михов да води маневрите в Софийското поле. Маневри във Софийско поле!? Какъв е мотивът за тази скъпо струваща операция? Оправдани са маневри в зоната на Черно море – репетиции на възможен съветски десант; в зоната на Беломорието, но в Софийското поле. Единствено оправдание е готвеното оттегляне на България от Тристранния пакт в неутрална позиция, при това почти сигурно с подобна акция на Италия... Два дена по-късно, на 11 август, идва настойчива покана от Хитлер незабавно да отиде на среща във Волфшанце – главната квартира, “вълчето леговище” на Източния фронт. Царят се опитва да отклони поканата, позовавайки се на фаталното число 13. Германската страна приема отлагане само с един ден. На 14, царят е на среща с Хитлер.

На връщане в самолета царят споделя със съветника си Станислав Балан, който му е личният секретар. “Иска ми се да ни атакуват противникови изстребители и да се свърши всичко.” Но когато каца и се прибира в Двореца, той звъни на княгиня Евдокия, неговата сестра, и казва: “18-а година няма да бъде повторена!” Това е свидетелство, което княгинята лично е споделила с Петър Константинов, председател на “Мати Болгария”, при среща с нея преди смъртта ѝ.

На 17 изпраща личния екипаж на Хитлер с четиримоторния кондор, на другия ден се качва на в. Мусала, където се среща с брат ми Георги Марков, Крум Бараков и Атанас Кузманов Павлов, абитуриенти от плевенската гимназия. И в тая среща царят споделя: “Всякога, когато съм преживял силно възмущение или когато ми предстоят важни решения, отивам в планината и търся спокойствие, насърчение и сила, която ми дава планинската природа”. Това са жалоните по пътя към края, към катастрофата. Завръщайки се на другия ден, идва неговият шофьор, комунист, за което царят знае, но когато РО-то го е предупредил, да се освободи от него, царят казва: “Зная, но той е родолюбец и предан човек, аз му вярвам.” Този шофьор, не зная какво му е предал, обаче за това вече свидетелства Станислав Балан. Царят го вика и му казва:

“Заминавам за София.” “Да се преоблека, Ваше величество”- отвръща Балан. “Не, тоя път трябва да бъда свършено сам. Погрижи се за каквото е необходимо.” И тръгва с шофьора. Дотук е свидетелството му. Оттук - напечатано в шейсетте години във френското списание “Листоар пурту” (История за всичко), публикува една обстойна статия под заглавие

“Загадъчната смърт на българския Цар Борис III”. В публикацията се казва: “На път към двореца си царят се отбива в посолството на една от великите сили, представени в София.” Два часа след прибирането му в двореца го поваля масиран инфаркт, който след няколко дни го отнася в небитието. Изниква въпросът – кое е това посолство?

На път за двореца цар Борис се отбива и престоява известно време в посолството на една от Великите сили, представени в София. Това сведение е публикувано във френското научно популярно списание L'histoire pour toute (“История за всичко”) в шейсетте години на миналия век.

Извънредно важно е да се установи в кое посолство царят се е отбил по пътя си към Двореца в София. В публикацията това не е казано. По това време само четири са Великите сили, които имат представителство в България. Това са: Германия, Италия, Япония и Съветският съюз (СССР). Други няма. Два часа след прибирането си в двореца царят получава инфаркт; след няколкодневна мъчителна борба за живот, в следобедните часове на 28 август царят е мъртъв.

Изниква въпросът: инфарктът на царя не е ли последица от отбиването му в посолството на Великата сила, неупомената в обстойната публикация във френското списание. И ако това е така, то коя може да е Великата сила, която би имала интерес цар Борис да не е между живите?

Четири са Великите сили. Да ги огледаме: Италия? Изключено! По това време Мусолини е вече свален от власт и новото италианско правителство во главе с маршал Бадوليو осъществява успешно плана си за извеждане на страната от Тристранния пакт. Основателно е дори предположението, че има секретна съгласуваност с българския държавен глава за едновременни действия и от българска страна със същата крайна цел. Старт за това действие е вече даден. Япония? - Япония не си служи с такива средства, а и въобще стои настрана от европейския театър на политически и военни действия. Остават Германия и СССР. Версията, че Германия е била заинтересована от това - цар Борис да го няма, защото е против каквото и да е участие на българската войска във войната на Източния фронт, е многократно представяна не само в публицистиката, но и в сериозни научни трактати. Добре. Да приемем, че е така. Но пък да видим какво става след смъртта на царя, когато на негово място застава регентството - княз Кирил, професор д-р Богдан Филев и генерал Михов, което като институция и личен авторитет далеч отстъпваше на царя. Нито един войник не замина за Източния фронт! Никакъв положителен резултат за германската кауза не последва от премахването на царя. Значи не това е било! Остава Съветският съюз. Да, това беше заинтересована страна. Независимо от това, дали този е бил ходът на нещата, както са представени в моята теза, неоспорим факт е, че единствената Велика сила, която е била заинтересована цар Борис да го няма, е Съветският съюз.

В последните години (има предвид първите от новия 21-ви век) в много страни, предимно в Русия, а дори и у нас, се появиха публикации, разкриващи престъпната дейност на съветските тайни служби, както в самия “Союз нерушимий”, така и навред по света. Две имена - на заместниците на зловецкия Берия, тия на генерал Авакумов и Судоплатов, се упоменават най-често, когато става дума за тия престъпления. Самият ген. Судоплатов с особена гордост изтъква като най-престижни негови постижения убийството на Троцки и вербуването на семейство Розенберг, които предават секрета на запалката за ядрените бомби - ключова тайна по изключително важен проблем, който

съветските учени дълго време не успяват да решат. Наред с това обаче в спомените си Судоплатов изтъква ползата от вербуването на българския дипломат Иван Стаменов като шпионин за съветската страна. Тази вербовка не е дело на Судоплатов. Станала е още в 1934 г., когато Стаменов е бил секретар в легацията ни в Рим. По време на Втората световна война той е български пълномощен министър в Москва и тогава именно Судоплатов влиза във връзка с него и го ползва за своите нечисти дела. Важен факт от дейността на зловещата фигура Судоплатов е, че той е контролирал екип от учени, на които е била възложена задачата да създадат средство (вид дрога), форсирано предизвикващо инфаркт на миокарда у хора, предразположени към това сърдечно заболяване.

Приведените по-горе факти се свързват в стройна система, напълно съвпадаща дори в детайли с елементите, на които почива предлаганата в нашето изложение за "загадъчната смърт на цар Борис III".

Съветската страна е получила своевременно сигнал, - предупреждение, че българският държавен глава се готви да изведе страната си от Тристранния пакт в статут на строг неутралитет. За Москва това е тревожен сигнал, защото, ако този план бъде осъществен, това ще означава крах на цялата военно-политическа стратегия на СССР, чиито далечни цели са пределно ясно формулирани на последната среща на Молотов с Хитлер в Берлин в ноември 1940 г.: настъпление на Балканите, завладяване на България и от тук - проникване в Средиземноморския регион. Тогава именно Хитлер разбира, че войната на Германия със СССР е неизбежна и дава старт на "План Барбароса".

Получавайки сигнал за това, което се готви да извърши България, водена от Борис III, съветското военно и държавно ръководство преценява, че ако това стане, цялата военно-политическа стратегия на СССР за този регион рухва из основи.

Ако България със своята непокътната 600 000-700 000 армия успее да изгради в европейския Югоизток един неутрален пояс, особено ако това бъде осъществено съвместно с Италия, към който пояс - така разширен - могат да се присъединят още Унгария и Румъния, това ще означава съкращаване продължителността на Втората световна война и постигане на мир при условия много по-различни от ония, които цели комунистическата империя.

А едновременно с това и спестяване на стотици хиляди човешки жертви. Москва не може да допусне това. Генералът има опит в премахване на престижни лица, които Москва оценява като вредни и трябва да бъдат унищожени. Същевременно е сведущ по българските въпроси благодарение на връзката си с българския пълномощен министър в Москва Иван Стаменов. От него сигурно е узнал, че цар Борис има сърдечно-съдови проблеми. Тази "дворцова тайна" беше известна на не малък брой хора. Освен това генералът е в постоянен контакт с научния екип, който разработва лекарство, което много бързо може да приведе всяко лице, предразположено към инфаркт, скоростно да замине за другия свят.

На 20 август 1943 г. на път за Двореца в София цар Борис се отбива в съветското посолство. На среща в което и да е друго посолство царят не би се лишил от присъствието на личния си секретар и довереник Станислав Балан. А и не би приел да получава указание - сам да се яви на тази среща. Вероятно в поканата за срещата е било упоменато, че е в интерес на страната (България) и династията царят сам да се яви на нея.

Познатата недоверчивост и предпазливост на царя към подобен род срещи е била преодоляна посредством умела информационна диверсия, устроена вероятно пак от Судоплатов в края на юли 1943 г., по която без да съзнава това, известна светлина хвърля съветският летец-изтребител С. Грибанов в своите спомени, издадени под надслов "Заложници времени". Преди да представим диверсията от 1943 г., ще упоменем бегло другата, за която говори Судоплатов в спомените си, скроена лично от него и изпратена по канала Судоплатов-Стаменов-цар Борис-германското държавно и военно ръководство. Същността на диверсията е в това, че съветското държавно и военно ръководство е готово да сключи мир с Германия и съюзниците ѝ при приемливи условия за двете страни. Българският цар е замолен да приеме посредничеството между воюващите страни за договаряне на времето и мястото на преговорите за по-скорошно сключване на мир. Целта на диверсията е била да създаде у германското държавно и военно ръководство впечатлението, че СССР е готов на всякакви отстъпки само и само да бъде турен край на войната; а всъщност - да бъде притъпен настъпателният устрем на германската войска, докато траят приготвянията за преговори и мир, да спечелят време, необходимо за прехвърляне на далекоизточната си армия на Европейския театър на военните действия. Германската страна не се е хванала на тази уловка.

Информационната диверсия от лятото на 1943 г. (която смятаме, че е дело пак на Судоплатов), е скроена значително по-хитро и перфидно: В упомената по-горе книга на съветския летец Грибанов е представен следният факт: пътувайки за родното си място в отпуск като награда след поредна победа във въздушен бой, той вижда на летището, където е кацнал (източно от Москва, далеч от театъра на военните действия) гвардейски духов оркестър, който репетира непознат нему марш. Оказва се, че това е химнът на Царство България. Оркестърът с мъка се е сдобил с нотите му, а е било наложително, защото се очаква посещение на българския цар и тържество по случай награждаването му с престижен съветски орден. Разказът на съветския летец е изпълнен с множество объркани и неверни подробности. Очевидно авторът не е отдавал особено значение на свидетелството си, за да го ориентира по време, и е смятал случката за някаква авиаторска шега.

Ние не смятаме така! По това време в региона на Курската дъга се води грандиозна танкова битка (най-голямата за всички времена, минали и бъдещи), силите на двете противостоящи страни са напрегнати до последен предел и е просто недопустимо, че е възможно по летищата да се устройват фиктивни тържествени посрещания и "авиаторски шегички". Тук има нещо много важно в алгоритъма на скроената диверсия: оркестърът е срещнал големи трудности при набавяне на нотите за българския химн. Към кого ще се отнесе, ако не към официалното представителство на България в Москва? Българският пълномощен министър узнава, че на летище в мирна зона на изток от Москва се готви тържествено посрещане на българския цар за награждаването му с висок съветски орден. Стаменов още нищо не е чул за това, но смята за свой дълг най-напред да уведоми Двореца в София. По време това съвпада с дните около срещата на царя с Хитлер и разпорежданията за привеждане в действие на смелия му (на царя) план. Едва получил шифрованото съобщение от Москва (Стаменов) за готвеното му посрещане в СССР и награждаване от съветското правителство, ето че пристига от София шофьорът му комунист с покана от съветското посолство за незабавна дискретна среща (германците не бива да

узнат нищо затова) по извънредно важен за страната (България) и династията въпрос.

- Станислав, този път трябва да бъде сам. Погрижи се всичко, което е нужно...

И се отправя към София, и се отбива в съветското посолство, където го почерпват с "коктейл Судоплатов".

И само два часа по-късно пада, повален от масивен инфаркт. А след още няколко дни борба за живот, в 17.00 часа на 28 август предава Богу обречената си и измъчена душа.

Така в течение на половин година бе осуетена за втори път възможността, великолепият шанс България да излезе от Тристранния пакт още в лятото на 1943 година и от страна, в позицията на строг неутралитет, да стане фактор, съдействащ за по-бърз край на Втората световна война при условия за народите, несъмнено по-благоприятни от тия, които диктуваше "империята на злото", когато на следната година Червената армия нахлу на Балканите и реши в съвършено друг план съдбата на тези народи.